

V čem tkví tajemství trub Jericha

Země izraelská a její národ za svůj život viděli mnoho válek a krveprolití. Od starověku, kdy byli Židé zajati Egypťany a Asyřany, během válek s Filištiny, Římany, Araby, a dodnes vášně nijak neutichají, nijak nepřichází mír na tuto zemi a do duše těchto lidí.

Potom i Bible nám vypráví o starověkých válkách a jednou z takových epizod je dobytí města Jericha. Mluví se zde o zázraku jerišských trub, které údajně zbořily hradby nedobytného města. Jaké je však jejich tajemství a jak mohly působit na vazby hradeb tak ničivým způsobem?

Odpoověď na tuto otázku a vize života v té vzdálené epoše přišla prostřednictvím vědomého snění...

...Sní se o nádherné krajině. Růžové paprsky vycházejícího slunce zaplavují vrcholky stromů. Palmy v mírném vánku pohupují dlouhými listy, pohybují se rozložitě koruny hustých jehličnatých stromů, pravděpodobně libanonských cedrů. Po obloze plují mraky s jemnými okvětními lístky růžových a šeríkových tónů a pode mnou se rozprostírá krásné údolí. V dálce je vidět bílé domy nějaké osady a vnitřní hlas říká, že toto je „zaslíbená země“, která byla zaslíbena lidu Izraele.

Nad údolím se zvedají nějaké hory. Jsou z kamene a i ten se ve slunečním světle jeví růžový. Z těchto hor sestupují lidé a je jich mnoho.

Přilétám blíž, a vrzání vozů, bučení zvířat a nesmělé bečení ovcí bylo stále hlasitější. Jedou vozy, naložení velbloudi jdou v řadách. Unavený osel táhne svůj náklad a muž v pruhovaném rouchu vlajícím ve větru ho pobízí holí. Na voze cestuje několik žen přikrytých dekami, pláče dítě. Vpředu na koních jedou bojovníci. Jejich zbroj se leskne na slunci, pestré tkaniny jim vlají a placaté prilby mají omotané látkou jako turban.

Všechny tyto lidi vede vousatý muž. Kolem hlavy má omotanou pestrobarevnou látku a jeho černý plnovous začíná šedivět. V ruce drží dlouhou hůl se zahnutou rukojetí.

Jsou to Židé. Přišli do „zaslíbené země“. Ale Mojžíš už s nimi nebyl. Pravděpodobně zemřel a lid vedl jiný muž. Nebylo řečeno, kdo to byl, ale možná, že ten vousatý muž byl biblický Jozue.

Vnitřní hlas mi říká, že tato země je již obydlená, ne náhodou jsem viděla osady, sady a obdělávaná pole. Žijí tu různé kmeny filišťského národa. Jsou to bibliční Pelištejci, a právě od jména jejich národa se země začala nazývat Palestina.

Jak již bylo řečeno, Pelištejci pocházeli z Atlantánů, kteří se smísili s místním kanaánským obyvatelstvem. Byli vysokého vzrůstu, světlé pleti a zrzavých vlasů. Typické pro ně byly ostré nosy jako u starých Řeků a zelené oči. Byl to bojovný národ a Židy přivítali nepřátelsky, přestože ti v této zemi kdysi žili ještě před

egyptským zajetím.

Říká se, že Egypťané tehdy nezajali všechny, ale jen jeden, nebo dva kmeny. Zbytek lidu zůstal, smísil se s místním kanaánským obyvatelstvem, byl s ním spřízněn, ale pak se smísil i s příchozími Pelištejci.

V této době se z těch, kteří byli odvelečeni do zajetí, začala formovat židovská národnost, protože předtím žádní Židé jako takoví neexistovali, pouze různé kmeny, které pocházely od Abraháma, rodáka z Mezopotámie a potomka legendárního Noema, vždyť Abrahám žil ve městě Ur, které postavil sám Noe.

Po překonání dlouhých let putování bez vlasti přišli Židé do své původní země, ale nikdo z nich se zde nenarodil.

Narodili se buď v Egyptě, nebo na cestě do „zaslíbené země“. Pro bojovné Pelištejce byli cizinci, kteří se chtěli zmocnit jejich země.

A tady se mi před očima promítá historie v obrázcích. Osídlování Židů provázely neustálé války a nájezdy. Židé jednu po druhé zabírají osady menších filistínských kmenů. Před nimi je však řeka. Je to Jordán. A za ní jsou neslýchané pevnosti. Tam, v těch končinách, stojí města. To už nejsou malé osady, které se dříve nacházely na cestě osadníků. Jsou to hlavní kulturní centra Pelištejců, je to jejich země a oni ji budou bránit ne na život, ale na smrt.

Nyní zemi zachvátilo velké sucho a Jordán se stal velmi mělkým. To bylo Židům ku prospěchu, a tak se přes něj se svými zvířaty přebrodili.

A tady jim stojí v cestě mohutná pevnost. Je to město Jericho. Kolem něj se rozkládala nádherná oáza porostlá štíhlými palmami.

Židé se utábořili na jednom z okolních kopců. Je třeba říci, že část z nich se již usadila v osadách za Jordánem, ale vojáci pokračovali v pochodu s většinou lidu.

V údolí stojí starověké Jericho. Jeho silné hradby jsou postaveny z obrovských vápencových balvanů a syrových cihel z hlíny a suché trávy. Vyzdívka je různorodá: základy jsou z balvanů a nad nimi přicházejí cihly. Za těmito hradbami začínají městské čtvrti. Úzké ulice jsou dlážděné kameny a pevné stěny domů jsou z cihel.

Všimla jsem si malých okének-střílen v horní části hradebních stěn. Tu a tam se zachytily palmy. Stěny domů jsou obílené a střechy ploché. Shora je vidět, že domy mají dvorky plné hospodářského náčiní. Mají studny, ale ne všechny, a tak si na křižovatce ulic všímám velké společné studny. Ulice se vinou labyrinty mezi stejnými zdmi, místy lemovanými ornamenty.

Přicházejí osamělí poutníci. Žena spěchá se džbánem od studny. Má na sobě dlouhou róbu. Jedná se o volnou košili s jemným záhybem, jakoby nařasená. Na jejích holých rukou je mnoho propracovaných náramků. Zpod zamotaného přehození vypadly rudé kadeře vlasů a ažurová zlatá náušnice. Vlasy jsou nějak složitě upravené: spletené do copů a propletené.

Muž s nepokrytou hlavou a dlouhým pláštěm, s bronzovým šperkem, jí jde naproti. Jeho sluha honí tvrdohlavého osla, který se snaží zastavit, nebo zahrnout za roh.

Tady se ulice rozcházejí a přede mnou je trh. Je tu řemeslník, který něco razí a buší do kovu, hrnčíř hněte hrnce a jeho pomocníci na ně malují různé ornamenty.

Prodávají tu ovoce, látky, šperky, obilí, zbraně. Pestrý dav křičí, osli a velbloudi se tlačí. Prodejci rozložili zboží na květované koberce. Vzrušeně křičí a kupující se je snaží překřičet. Všude je ale plno vojáků v bronzovém brnění, vždyť nepřítel se přiblížil k městu. Jejich přílby jsou zdobeny jako by paprsky nebo bronzovými pery, která se vějířovitě rozkládají do stran.

V tomto bazaru jsem si všimla ženy s rozpuštěnými vlasy, zatímco všechny ostatní měli buď přehozy, nebo pevné účesy. Můj vnitřní hlas mi říká, že ženy volných mravů a prostitutky neměly právo nosit přehozy a upravovat si vlasy. Do této kategorie zřejmě patřila i ona. Jasně rudé rty, tmavé oči, nápadné šperky a hluboký výstřih-dekolt dotvářely její image.

Není však sama. Jsou s ní dva muži a jeden jde za nimi. Jsou tmavoocí, černovlasí a vypadají jako Židé, ale jsou oblečeni jako Filištíni - v krátkých šatech tunikového typu, s obručemi kolem vlasů a dlouhými plášti přiléhajícími k ramenům.

Bylo řečeno, že jsou to převlečení Židé. S pomocí této ženy prošli do města a ona je nyní vedla do svého domu.

Procházejí úzkými a křivolakými uličkami. Je už tma a zejména tady se neustále setkávají s pustými slepými uličkami. Je to nějaký blok na okraji hradební zdi. Dveře mnoha domů jsou pootevřené. Někdy se v nich objevují ženy s rozpuštěnými vlasy. Závistivě se dívají na skupinku tří mužů a jejich společníci a jedna na ni dokonce něco křičí.

Zde však vstupují do domu. Je tu tma, jen malá lampa vrhá slabé světlo, které osvětluje množství hrnců, nízký stolek, truhly a další ženiny věci. Procházejí dál. Ve vedlejší místnosti je přes stěny přehozena látka. Stěny jsou jí rovněž zahaleny. Visí i ze stropu. Látka je červená, nebo spíš fialová, se zlatými vzory. Všude jsou rozesety měkké polštáře a koberce a jsou tu nádherné nádoby. Odtud je východ na dvůr, na němž je malá kašna. Hraje si tu dítě. Pravděpodobně to bylo dítě té ženy. A tou ženou mohla být biblická obyvatelka Jericha, zvaná Raav.

Převlečení Židé se usadili v jejím domě.

Neviděla jsem, co se dělo dál, ale zdálo se, že se tito lidé ráno procházeli po městě a hlavně u jeho hradeb. Pozorně si je prohlíželi a hledali drobné prohlubně ve vyzdívce. Pak do nich nepostřehnutelně nasypali jakýsi prášek.

Můj vnitřní hlas mi řekl, že to byla tajná zbraň, kterou Židé sehnali ještě v Egyptě, a že pochází z Atlantidy.

Pak tito lidé s pomocí téže ženy nějak nepozorovaně vyklouzli z města.

...A teď mám před sebou další obrázek. Židé tábořili na kopcích. Byly rozprostřeny barevné stany. Práce jsou tu v plném proudu: kácejí se stromy, odevšad zvoní kov. To je práce kovářů. Faktem je, že k použití této tajné zbraně (prášku) potřebovali trouby, které vydávají zvuk podobný hromu... Tyto trouby byly vyrobeny z bronzu a vydlabané ze dřeva. Židovští kněží v bílých turbanech mezitím obcházeli v kruhu město v dlouhém průvodu, četli nějaká kouzla a nesli relikvii přikrytou zlatou látkou (Archa úmluvy).

Čas jako by mi letěl před očima a já už vidím, že jsou trouby připravené. Jsou obrovské a každou z nich nesou tři muži.

Židé se rozestoupili okolo města a namířili na něj tyto trouby ze všech stran. Pak se jako na povel ozval nesnesitelný řev a hukot. Lidé zběsile troubili a křičeli a bičovali koně a jiná zvířata, zatímco ta divoce ržála a bučela, což bylo v tu chvíli zapotřebí.

Ale to všechno přehlušoval strašidelný hukot a hřmění, které způsobovaly ty trouby. A najednou i ten pomínil před tím praskáním a duněním, které začaly vydávat jerišské hradby. Vždyť ten prášek, který byl mezi kameny nasypán, byl výbušnou látkou a při těchto zvucích trub vybuchoval.

A teď začala vybuchovat na všech místech, kde byl vložen prášek. Ohnivý sloup, fontány kamenů i obránců padajících vzápětí z nich dolů, strašlivý hukot, výkřiky obléhatelů i obléhaných, divoký ryk koní, štiplavý zápach síry - to vše se mísilo v té vřavě. A hradby se jedna po druhé hroutily.

Židovští vojáci toho využili a vtrhli do města. Byla jsem hodně vysoko, ale zdaleka byla vidět ta strašná mela, bylo slyšet křik žen, pláč dětí, vždyť tam patrně nikoho nešetřili.

Některým se podařilo utéct v tom, co měli na sobě. Tito otrhaní lidé se ukrývali a utíkali hluboko na svá území.

Viděla jsem ženu, která zachraňovala své děti, manžela, který vynášel svou ženu trhlinou ve zdi, dva bratry, kteří nesli zraněného staříka-otce.

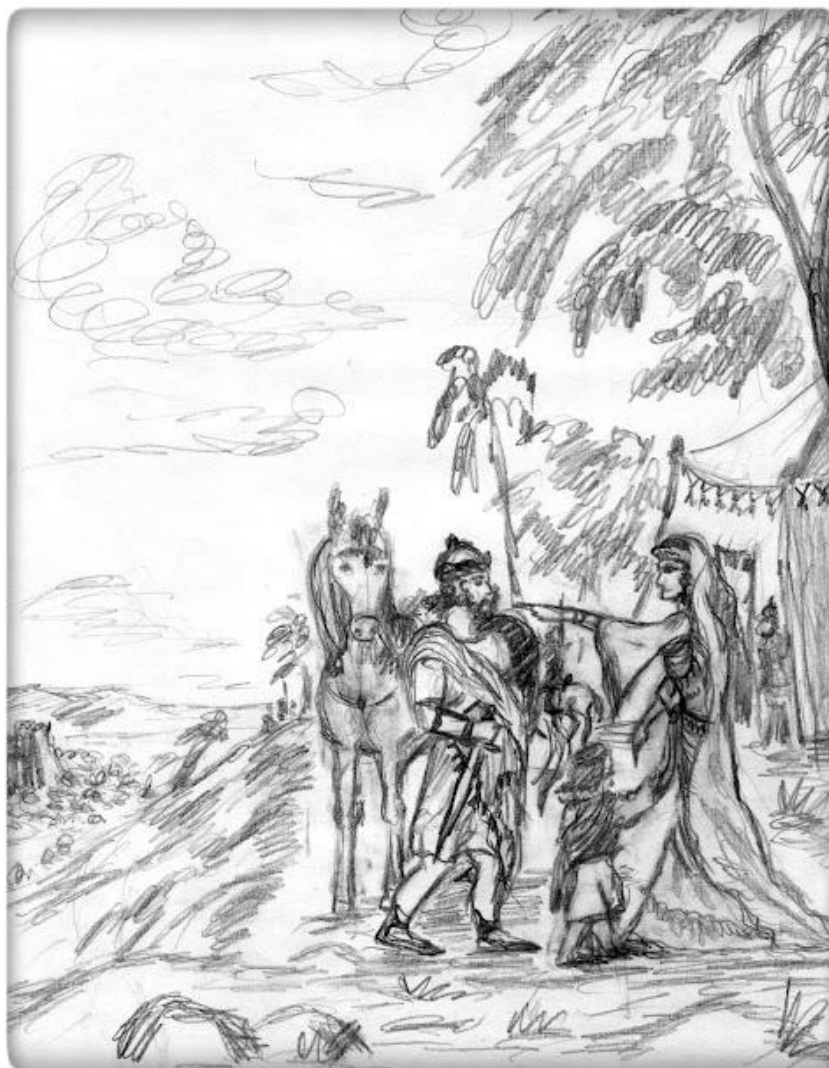
Mnozí ale zřejmě zemřeli. Tasmamá zrádná žena byla vyvedena Židy se svým dítětem k nim do tábora. Její další osud jsem neviděla.

A vzpomínám si ještě na jednu epizodu. Židé rychle zatlačili na obránce města, ale na jednom okraji začali mít obránci Jericha navrch a dokonce obklíčili hlavního vůdce jednoho z židovských kmenů.

S velkými obtížemi se mu s několika věrnými muži podařilo prorazit obklíčení. Všude kolem však byl nepřítel. Aniž viděl vítězství svého lidu na druhém křídle, zřejmě si pomyslel, že je poražen, a odjel na svém voze zpět do tábora.

Tam nahoře se ze vzorovaného stanu vynořila jeho manželka. Byla to hrdá žena. Měla na sobě lila šaty, které jí obepínaly postavu. Měkký přehoz zdobený zlatými ornamenty a štrápci se snášel v těžkých záhybech dolů. Zpod něj se jí rýsoval mohutný zlatý diadém, černé kadeře a těžké náušnice. Na krku se jí leskl bohatý

náhrdelník. Přísně hleděla černýma očima zpod huňatého obočí a byla bledá jako křída.

V židovském táboře. Manželka posílá svého muže zpět do boje.

Její manžel se před ní objevil v roztrhaném plášti a na jedné straně promáčklé přilbě, jejíž okraje byly omotané látkou jako turban. Chystal se jí něco vysvětlit, ale ona ho najednou vši silou udeřila do obličeje, před zraky všech, kteří tam byli, včetně těch vojáků, kteří s ním utekli.

Hněvala se, křičela a znovu ho udeřila. Ukázala panovačně rukou směrem k bojišti a pak se pokusila vzít meč svému muži, který se začal omlouvat.

Vtom ze stanu vyběhl vyděšený malý chlapec. Byl to syn velitele a ženy. Udiveně se podíval na své rodiče. Jeho vlnité vlasy se třepotaly ve větru. Když otec spatřil svého syna, popadl meč, aniž by ho dal ženě, a vrhl se dolů se svými bojovníky rovnou do boje.

Ti, kdo bojovali u hradeb Jericha a byli připraveni k útěku, náhle začali s novou silou tlačit nepřítele. Vpadli do města a to bylo dobyté.

Takto ho manželka, která nechtěla mít zbabělého manžela a hanbu po celé své

rodině, dokázala přinutit k návratu do boje. Pravděpodobně byla sama připravena tam jít, a při pohledu na ni a hlavně na syna v sobě našel sílu a zvítězil. Když se manžel vrátil s vítězstvím, manželka se na něj ještě dlouho nepodívala, ale pak její srdce změklo, protože on byl vítěz.

Židé po dlouhou dobu město přestavovali a odklízeli trosky, aby tam mohli žít.

Opět se mi před očima objevil zcela jiný obraz. Toto je moderní Palestina a Židé válčí s potomky Filištínů, kteří byli pohlceni arabskými kmeny. Války na tomto území dodnes neskončily.

A bylo řečeno: Tak jako se tehdy Židé nenarodili na tomto území (přišli z Egypta), tak i nyní přišli z různých zemí z celého světa do své historické vlasti, „země zaslíbené“. Stejně jako tehdy na ně čekali bojovní Filištíni, kteří také nebyli původními obyvateli těchto míst, tak nyní válčí s Izraelem palestinští Arabové, kteří si svého času tuto zemi podmanili.

Kdo z nich má pravdu? Čí je to země? Neustálé obsazování a války a nové jerišké trouby vyzývají k válce.

Bylo však řečeno, že je může rozsoudit jedině Šalomoun. Přijde však znovu? Možná, měl by přijít někdo jako on, jinak nebude na tomto území mír..

Zapsala Valeria Kolcova 19.04.2013